

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Vuosikokouksessa (17.02.2016) Erkki Lehtelä ojensi puheenjohtajan nuijan allekirjoittaneelle, ehkä monelle teistä vielä tuntemattomalle. Siksi lienee paikallaan lyhyt esittäytyminen: Olen syntynyt Sääksmäellä 5.9.1939, ja isäni kaatui Talvisodassa sen viimeisissä taisteluissa Viipurin Ristimäen hautausmaalla 12.03.1940 eli päivää ennen rauhan julistamista.

Tulin ylioppilaaksi Toijalan yhteislyseosta 1958, opiskelin Helsingin yliopistossa valmistuen filosofian maisteriksi 1962, jonka jälkeen jatkoin yliopistossa opettajan/tutkijan virassa ja väittelin tohtoriksi vuonna 1978. Olen tehnyt työurani Helsingin yliopistossa ja Tampereen yliopistossa, jonka ympäristötoksikologian professuurista pääsin virallisesti eläkkeelle vuonna 2004. Sen jälkeen olen ollut vielä ”kiinni” tutkimuksessa emerita-professorina.

Parin vuoden ajan olen ollut aktiivisesti mukana yhdistyksemme toiminnassa. Kun Marjatta Harvan innostamana tulin yhdistyksen kuukausikokoukseen ensimmäisen kerran, kokemustani kuvaa parhaiten sana ”lämmiin”. Tunsin olevani seurassa, johon liittyminen oli aivan luonnollista.

Erkki kuvasi edellisessä Jäsentiedotteessa yhdistyksemme historian kulun. Ensi syksynä vietämme yhdistyksen 15-vuotisjuhlaa. Perustajajäsenet voivat olla tyytyväisiä siitä mitä saivat aikaan vuonna 2001. Aktiivitoimijoita on riittänyt perustamisen jälkeenkin ja toiminta on vain vilkastunut vuosien mittaan. Toiminta kumpuaa jäsenistöstämme. Kaikki toimimme yhdessä, tapaamme toisiamme, pidämme huolta toisistamme.

Sotaorpojen asia on edistynyt. Olemme saaneet valtiovallan kunnianosoituksen (27.9.2013) ja sotaorpotunnuksen (2014). Huoltoviestistä (N:o 1, 2016) voimme lukea Mauri Niskakosken puheenjohtajan palstalta, että valtiovallan taloudellisen tuen saamisessa kaikkein heikommassa asemassa oleville sotaorvoille olisi tapahtunut edistystä. Niskakoski kirjoittaa seuraavasti: ”Näyttäisi siltä, että Liitolla on jonkinlaisia mahdollisuuksia tasavaltamme 100-vuotisjuhlavuonna saada pää auki tässä hankkeessa”. Jäämme jännityksellä odottamaan itsenäisyytemme juhlavuotta 2017.

Tuntuu siltä, että vaikenemisen aika on lopullisesti ohi. Monet sotaorpojen tekemät kirjat ja omakustanteet ovat osa tätä kehitystä. Tänä vuonna sota-ajan kirjeiden pohjalta syntynyt elokuva ”Sota ja mielenrauha” koskettaa kaikkia, joiden perheet ovat olleet osallisina sodissamme. Elokuvan tekijät ovat perustaneet nettisivun (www.sotapolku.fi), johon jokainen meistä voi lisätä oman kertomuksensa isästään ja siitä mitä isän menettäminen merkitsi perheelle. Sodan vaikutukset perheisiin ja lapsiin on asia, josta tulee puhua. Kokemuksesta tiedämme, että kohdallamme isän menettämisen seuraukset ulottuivat pitkälle elämään. Mielestäni kokemamme historian perinteen säilyttäminen ja edelleen välittäminen on tärkeä haaste, johon meidän tulee kaikin tavoin tarttua.

Haluan kiittää luottamuksesta, jota olette osoittaneet valitessanne minut yhdistyksen puheenjohtajaksi. Lupaan yrittää parhaani.

Toivotan kaikille oikein hyvää kesäkautta!

